

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 20.738 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. VAN EECKHAUT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Oegandees staatsburger van Nyankole-origine te zijn afkomstig van Nyakakoni, Mbarara district. U studeerde aan de Makerere universiteit in Kampala. U werd in 2000 lid van de oppositiebeweging Reform Agenda en u werd de secretaris voor mobilisatie op de universiteit. Met leden van Reform Agenda en mede-studenten werd er in 2000 een rally gehouden aan Freedom Square naar aanleiding van een referendum. De militaire politie kwam tussen en u werd gearresteerd. U kwam na tussenkomst van oppositieleiden en van de partijleider Kiiza Besigye de volgende dag vrij. In de periode van het referendum voerde de regeringspartij campagne en waren u en andere leden van Reform Agenda aanwezig op hun bijeenkomsten. Jullie werden door de leden van de regeringspartij geslagen en verjaagd. In 2001 nam u in het Verenigd Koninkrijk deel aan de bijeenkomst 'Common Wealth Youth Summit' en in 2002 ging u naar Kenia voor een jeugdconferentie. Nadat u in 2002 afstudeerde, begon u te werken als klerk bij de

Centenary Rural Development Bank. U zette uw activiteiten voor Reform Agenda verder. De oppositiepartij Movement for Democratic Change uit Zimbabwe nodigde leden van Reform Agenda uit. De leider van de jeugdafdeling, Odongo Otto, vroeg u in 2003 om mee te gaan naar Zimbabwe voor een uitwisseling. Reform Agenda werd in 2004 de partij Forum for Democratic Change (FDC) en u vervoegde de jeugdafdeling van FDC geleid door Odong Otto. U uitte kritiek tijdens het radioprogramma 'Andrew Mwenda Live Show'. U sprak over het nepotisme en de corruptie in Oeganda. U stelt dat er veel geld verdwijnt en zo de ontwikkeling van het land wordt beperkt. De visie van de leden van de jeugdafdeling van Reform Agenda werd ook aan journalisten meegedeeld. U werd in de periode 2003-2004 geïnterviewd door een journalist van Monitor en de volgende dag werd u door de politie gearresteerd. U werd gevraagd waarom u had gesproken met de journalist en u werd na enkele uren vrijgelaten. Omwille van uw politieke activiteiten werd uw telefoon afgeluisterd. In 2005 werd u door de politie ondervraagd over uw activiteiten voor het People Redemption Army (PRA) en gevraagd naar uw band met de officieren Mande en Kyakabele. U bent geen lid van PRA en u heeft geen weet van enige banden tussen FDC en PRA. U had wel contacten met vrienden die bij PRA waren, maar u was zelf niet betrokken bij activiteiten van PRA. Uw broer Dickson Mwebara werd op 4 juni 2005 gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor van Kanungu. Uw broer was een ingenieur die in Rwanda werkte en hij overleed na vier dagen detentie. Op 10 juni 2005 bij de begrafenis van uw broer waren enkele FDC-leden; o.a. Sam Njuba, James Musinguzi en Richard Kateera, aanwezig en ze eisten de waarheid, wie verantwoordelijk was voor de dood van Dickson. U werd door veiligheidsagenten in burger meegenomen en naar het militaire complex in Mbarara gebracht. Enkele agenten doorzochten uw huis en namen uw paspoort, computer en werkdocumenten mee. U werd opgesloten in een cel. U werd door soldaten geslagen en gevraagd om te bekennen dat u bij PRA bent. U antwoordde dat u lid was van FDC, maar niet van PRA. U werd twee maanden na uw arrestatie door Banana Kanzira en Leo Kyanda, agenten van de militaire inlichtingendienst, ondervraagd. Ze vroegen naar uw banden met PRA en hoe u tewerk ging. Er werd u gezegd dat u amnestie zou krijgen als u zou bekennen bij PRA te zijn, maar u weigerde te bekennen. U werd overgebracht na ongeveer vijf maanden detentie in Mbarara naar het militaire complex van Makindye, Kampala. Op 26 mei 2006 kwam de bewaker 'Kadogo' 's nachts naar uw cel en bracht u een nieuwe gevangenisplunje. Hij bracht u naar de gang waar u andere celgenoten zag; Daniel Matwire, Richard Sewawa, Jamil Kagiimu, Jane Kandegye en ene Okello. Jullie stonden met ongeveer 12 personen in de gang. De bewaker bracht jullie tot aan een muur en gaf het bevel over de muur te springen en weg te vluchten. U was de derde gevangene die over de muur sprong en u hoorde schoten. U vernam later dat Daniel Matwire was doodgeschoten. U liep weg naar het dorp Kikajjo en ging een bar binnen. Peter Wadri zat in de bar en hielp jullie. U kon uw broer Joseph opbellen. Uw broer kwam u ophalen. U reed met een taxi naar Bwaise en vandaar naar Bukoto. In Bukoto werden de andere gevangenen opgehaald door hun familie en u vernam nadien dat Okello Okello terug gearresteerd was in Mbiiko-Jinja. Die avond bracht Joseph u naar een guesthouse. Op 30 mei 2006 stond uw naam in de krant in een artikel over de ontsnapte gevangenen. U contacteerde Uganda Human Rights Commission (UHRC) en diende een klacht in. U werd naar het ziekenhuis van Mulago doorverwezen. Het ziekenhuis stuurde een verslag naar UHRC en UHRC schreef naar de procureur. U verbleef ondergedoken in Kanungu. U vreesde om opnieuw te worden gearresteerd en gedood te worden en besloot uw land te verlaten. Op 25 juli 2006 zag u opnieuw uw foto in de krant in een artikel over ontsnapte gevangenen. U vroeg uw broer uw documenten en geld uit uw huis te halen en u contacteerde FDC. De partij schreef een aanbevelingsbrief en u wachtte op uw FDC-lidkaart. Op 3 december 2006 reisde u met uw broer naar Jinja, waar u op 4 december 2006 een taxi nam naar Mbale. U reisde op 5 december 2006 naar Nairobi, Kenia en verbleef er tot 21 januari 2007. U verbleef er bij een vriend David Andwati. U reisde per vliegtuig op 21 januari 2007 naar Nederland, waar David u verder zou helpen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. In Nederland raadde David u aan om daar asiel te vragen. U vond Nederland niet veilig, gezien er volgens u politieke dissidenten op geheimzinnige wijze stierven. U besloot om naar België te gaan en daar asiel te vragen. U hebt op 23 januari 2007 asiel gevraagd in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden door te verzwijgen dat u in 2006, op het moment dat uw beweerde problemen reeds aan de gang waren, in Zwitserland heeft verbleven. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal (dd.28.8.2007 (hierna CGVS I) en dd.15.9.2008 (hierna CGVS II)) dat u Oeganda heeft verlaten in 2001 voor het Verenigd Koninkrijk, in 2002 voor Kenia, in 2003 voor Zimbabwe en in 2004 voor Zuid-Afrika (zie gehoor CGVS I, p.4 en gehoor CGVS II, p.2). Aanvankelijk verklaart u geen andere landen te hebben bezocht of geen andere reizen te hebben gemaakt. Wanneer u expliciet wordt gevraagd of u ooit in Zwitserland was, antwoordt u "neen" (zie gehoor CGVS II, p.2). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw naam werd teruggevonden bij een programma in Zwitserland (zie informatie administratieve dossier), blijft u ontkennen en wilt u er niets over kwijt (zie gehoor CGVS II, p.3). Na overleg met uw advocaat geeft u echter toe in Zwitserland te zijn geweest. Uw verklaring dat u bang was dat u zou worden gevraagd waarom u niet in Zwitserland bleef (zie gehoor CGVS II, p.3), komt weinig overtuigend over. Gezien u tijdens uw bijkomende gehoor stelt een uitleg te hebben, had u dit al eerder tijdens uw asielprocedure kunnen melden. Van een kandidaat-vluchteling kan immers verwacht worden dat hij alle informatie geeft met betrekking tot de aan hem gestelde vragen.

Bovendien stelt u dat u naar het Verenigd Koninkrijk, naar Zimbabwe, naar Zuid-Afrika en naar Kenia reisde met uw eigen paspoort, dat u in 2003 hernieuwde (zie gehoor CGVS I, p.4). U verklaarde echter dat uw paspoort werd ingehouden bij uw arrestatie op 10 juni 2005 (zie gehoor CGVS I, p.20). Tijdens het bijkomende gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer dat u opnieuw met een eigen paspoort reisde naar Zwitserland en dat dit paspoort werd ingehouden bij uw aankomst terug op de luchthaven in Oeganda begin augustus 2006 (zie gehoor CGVS II, p.3). Dit doet twifelen aan uw eerdere verklaringen in verband met het inhouden van uw paspoort. Indien uw paspoort in 2005 werkelijk zou ingehouden zijn, duidt dit er anderszids op dat u daarna nog een nieuw paspoort werd afgeleverd, wat niet wijst op een ernstige vervolging vanwege de autoriteiten zoals u die in uw asielrelaas voorstelt.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw beweerde vrees voor vervolging door de Oegandese autoriteiten ernstig kan worden gerelativeerd, gezien u legaal het land kon verlaten in juli 2006. U verklaart uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend bij uw vertrek uit Oeganda naar Zwitserland (zie gehoor CGVS II, p.4), waardoor u niet aannemelijk maakt dat u door de Oegandese autoriteiten vervolgd wordt. Daarbij dient te worden opgemerkt dat u, volgens uw verklaringen, bij uw terugkeer in Oeganda uw paspoort diende af te geven, maar dat u mits betaling geen verdere problemen kende op de luchthaven (zie gehoor CGVS II, p.3 en p.4), wat eerder wijst op een corrupte behandeling door de luchthavenautoriteiten dan op een vervolging.

Hoewel u beweert dat u gezocht werd in uw land van herkomst, wat ernstig betwijfeld kan worden aangezien u bij uw aankomst op de luchthaven geen ernstige problemen kende, dient te worden opgemerkt dat u weinig haast had om te vluchten. U keerde begin augustus 2006 zelfs terug en u verliet Oeganda pas begin december 2006, waarop u toevoegt dat het tijd vraag om zich te organiseren (zie gehoor CGVS II, p.3). Deze verklaring van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven komt weinig overtuigend over en tast de ernst van uw vrees grondig aan. Het feit alleen al dat u besloot terug te keren naar Oeganda, waar u, volgens uw verklaringen, net uit de gevangenis was ontsnapt en waar enkelen van uw companen weer waren opgepakt, is merkwaardig en tast de ernst van uw vrees bijkomend aan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande motivering. De kopie van uw paspoort (n°B0403240 op naam van Kyomukama David, afgegeven te Kampala op 21.11.2003 en geldig tot 21.11.2013) bevat identiteitsgegevens waaraan hier niet wordt getwijfeld. De resultaten van de secondaire scholen (1995 Nyakayojo secondaire school Mbarara en 1998 St Kalembe secondaire school), de resultaten Makerere University (jaar 1998-99 afgegeven op 29.11.2002 en jaar 2000-2001 afgegeven op 29.11.2002), het certificaat Uganda Management Institute (Basic principles of decentralisation van 19 tot 23.4.2004), het certificaat Rotary Youth Leadership Award (deelname kamp 30.11 tot 2.12.2001), het attest Peace Education Programme (workshop 1 tot 6.12.2002) betreffen de door u gevolgde studies en deelname aan activiteiten. De lidkaart van FDC (afgegeven op 15.11.2006), de aanbevelingsbrief (getekend Alice Alas odd.18.8.2006), de artikels "Wanted" (krant The Daily Focus dd.25.7.2006) en "Prisoners escape" (The Daily Focus op 30.5.2006) en de brief Uganda Human Rights Commission (dd.20.6.2006) betreffen uw lidmaatschap van FDC en een weergave van uw relaas, maar doen geen afbreuk aan de bovenstaande motivering in verband met de ernst van uw beweerd vrees. De foto toont een plechtigheid, volgens uw verklaringen genomen op de begrafenis van uw broer en de email van uw broer Joseph Ndebwoha (dd.21.6.2007) betreft persoonlijke briefwisseling wat geen objectieve aanwijzing is van uw beweerd vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker voert een schending aan van de algemene rechtsbeginselen, met name het "inhoudelijk beginsel", het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing zou een manifeste beoordelingsfout inhouden.

Aangaande de problematiek omtrent Zwitserland, werpt verzoeker op dat hij bang was dat België zou stellen dat hij daar maar asiel had moeten aanvragen, terwijl hij in Zwitserland was voor een uitwisselingsprogramma. Op dat moment zou verzoeker het nog niet volledig nodig geacht hebben om zijn land te ontvluchten, niettegenstaande er al zware problemen waren. Hij merkt op dat een dergelijke beslissing slechts de laatste stap is. Het niet vermelden van

zijn verblijf in Zwitserland bij zijn eerste gehoor heeft volgens verzoeker geen invloed op het feit dat hij achteraf toch besloot om te vluchten.

Met betrekking tot zijn paspoort, voert verzoeker aan dat dit werd ingehouden bij de arrestatie van 10 juni 2005, namelijk bij de begrafenis van zijn broer. Hij zou opnieuw contact opgenomen hebben met de verantwoordelijke van het uitwisselingsproject naar Zwitserland, die voor het nieuwe paspoort zou gezorgd hebben. Verzoeker stelt dat vervanging van een paspoort in Oeganda geen problemen is als men over geld beschikt.

Hij verklaart dat hij op 25 juli 2006 een krant onder ogen kreeg met zijn foto's, waarna hij zijn broer zou gebeld hebben. Ter zitting wordt echter opgemerkt dat dit een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft, waarna verzoeker verduidelijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Zwitserland de krant niet gezien heeft, maar via zijn broer hoorde dat zijn naam en foto in een krant verschenen waren.

Bij aankomst op de luchthaven zou verzoeker voor zijn paspoort betaald hebben, alsook om uit de handen van de politie te blijven, die hem wel degelijk stonden op te wachten. Verzoeker wijst op het bestaan van corruptie in Oeganda en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) dit moet beseffen. Dat hij geld had is volgens hem duidelijk, gelet op zijn werk bij de bank.

Hij betoogt dat de door de beslissing aangehaalde elementen geen afbreuk doen aan zijn verhaal, dat ondersteund wordt door verschillende documenten, die wel degelijk zouden bewijzen dat verzoeker een vrees heeft voor vervolging in Oeganda en hij gevlucht is omwille van zijn politieke activiteiten.

Dat hij zich diende te organiseren alvorens te vluchten kan hem niet kwalijk genomen worden aangezien hij een onderlegde man is. Dit kan volgens hem evenmin afbreuk doen aan zijn moeilijkheden. Hij heeft zijn reis zo goed mogelijk gepland om te kunnen bewijzen wat hij vertelt. Verzoeker stelt dat hij inderdaad onderweg mensen heeft moeten omkopen, hetgeen tot de problematiek in Oeganda zou behoren.

Aangaande zijn arrestatie en de voorgelegde documenten voert verzoeker aan dat deze documenten zijn verhaal bevestigen en aangeven dat hij een belangrijke rol speelde in de politieke oppositie van zijn land. Hij wijst op het persartikel waarin wordt gemeld dat hij ontsnapt is en een leidinggevende figuur was in kritiek op de staat. Uit het document uitgaande van de Uganda Human Rights Commission zou blijkt dat verzoeker fysieke en psychische foltering heeft ondergaan.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bestreden beslissing merkt terecht op dat verzoeker zowel in de vragenlijst als tijdens het eerste gehoor op het CGVS zijn verblijf in Zwitserland in juli en augustus 2006 verzwegen heeft, hoewel hem telkens uitdrukkelijk gevraagd werd naar reizen buiten zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 17, p. 11; stuk 8, p. 4). Zelfs toen hem tijdens het tweede gehoor op het CGVS specifiek gevraagd werd of hij ooit in Zwitserland was geweest, antwoordde verzoeker ontkennend (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Slechts na overleg met zijn raadsman, verklaarde verzoeker dat hij zes maanden voor zijn komst naar België naar Zwitserland reisde en daarna terugkeerde naar Oeganda. Verzoeker herhaalt thans dat hij vreesde dat men hem zou verwijten geen asiel te hebben aangevraagd in Zwitserland, hetgeen door de bestreden beslissing terecht als onvoldoende verschoningsgrond werd beoordeeld voor het vastgestelde gebrek aan medewerking. Dit klemmt des te meer daar verzoekers vermeende problemen, welke de rechtstreekse oorzaak vormden voor zijn beslissing om Oeganda in december 2006 toch te ontvluchten, zich reeds voorgedaan hadden op het ogenblik dat verzoeker naar Zwitserland vertrok. Hij verklaarde immers de Oegandese autoriteiten te vrezen omwille van zijn ontsnapping op 26 mei 2006, na een detentie van meer dan elf maanden, waarbij hij ervan beschuldigd werd banden te hebben met het PRA.

Wanneer hem op het CGVS gevraagd werd wat voor hem de doorslag gegeven heeft om te vluchten, gaf verzoeker aan dat hij gezocht werd gezien hij in de krant stond op 30 mei en 25 juli 2006 en dat O., één van zijn ontsnapte medegevangenen, op 27 mei 2006 opnieuw gearresteerd was (administratief dossier, stuk 8, p. 36-37). Desondanks besloot verzoeker in augustus 2006, toen hij reeds kennis had van zijn vermelding in de kranten als ontsnapte gevangene, terug te keren naar Oeganda na zijn verblijf in Zwitserland, hetgeen zijn voorgehouden vrees voor vervolging door de Oegandese autoriteiten op fundamentele wijze ondergraaft.

Aangaande voormelde krantenartikels kan tevens worden opgemerkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding maakte van één krantenartikel, waarbij hij verklaarde dat hij hierdoor niet anders kon dan vluchten en ondergedoken leefde tot aan zijn vertrek uit Oeganda in december 2006 (administratief dossier, stuk 18, p. 15). Dit valt moeilijk te rijmen met het feit dat hij in tussentijd nog naar Zwitserland gereisd is in het kader van zijn politieke activiteiten en enkele weken later terugkeerde naar Oeganda.

De bestreden beslissing merkt bovendien met reden op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Oeganda zonder problemen kon verlaten in juli 2006, waarna hij begin augustus weer toegelaten werd in het land, zij het volgens zijn beweringen tegen betaling en afgifte van zijn paspoort. De bestreden beslissing stelt verder op pertinente wijze vast dat verzoeker verklaarde dat het paspoort dat hij in 2003 bekomen heeft ingehouden werd bij zijn arrestatie in juni 2005, terwijl hij naar Zwitserland zou gereisd zijn met een eigen paspoort, waaruit derhalve kan worden afgeleid dat de autoriteiten hem tussen juni 2005 en juli 2006, de periode waarin hij vervolgd en gezocht zou zijn, een nieuw paspoort hebben afgeleverd. In het verzoekschrift wordt bevestigd dat hij inderdaad een paspoort kon bekomen, met de hulp van de verantwoordelijke van het uitwisselingsproject in Zwitserland. Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de ernst van verzoekers vermeende vrees ten aanzien van de Oegandese autoriteiten. Zijn beweringen omtrent corruptie in Oeganda zijn geenszins dienstig ter weerlegging van de motivering van de bestreden beslissing, die terecht is en steun vindt in het administratief dossier.

Ook het feit dat verzoeker na zijn terugkeer uit Zwitserland bovendien nog tot december 2006 gewacht heeft alvorens Oeganda definitief te verlaten, wordt door de bestreden beslissing op goede grond aanzien als een aanwijzing voor het ongegronde karakter van verzoekers voorgehouden vrees. Dat hij zich als onderlegde man diende te organiseren alvorens Oeganda te verlaten vormt geenszins een afdoende verklaring, te meer daar dit niet nader wordt toegelicht.

De door verzoeker bijgebrachte stukken bevinden zich reeds in het administratief dossier en werden door de bestreden beslissing in rekening gebracht. Omtrent de krantenartikels en het document van de Uganda Human Rights Commission werd terecht opgemerkt dat deze stukken verzoekers lidmaatschap van het FDC en zijn relaas betreffen, doch geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen omtrent de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing uitvoerig en pertinent gemotiveerd is en verzoeker er niet in slaagt deze motivering op afdoende wijze te ontkrachten, waardoor zij onverminderd overeind blijft. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden gezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919).

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt, behoudens deze ten grondslag van zijn asielrelaas, ter ondersteuning van zijn vraag om subsidiaire bescherming. De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen die wijzen

op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan aan verzoeker, de vastgestelde ongeloofwaardigheid mede in acht genomen (zie sub 3.2.) de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.